

KOLAROVSZKI BALÁZS

Ki vagyok?

Ki vagyok? Csak egy gyermek,
Isten teremtménye.
Azért küldött a földre,
hogy boldog életem legyen.

Ki vagyok? Nem is tudom,
talán csak egy porszem,
az emberiségben a sorsom.
Én így szeretem magam,
Remélem, ez is így lesz felnőtt koromban.

Ki vagyok? Egy öregember,
szakállammal a földet seprem.
Gyenge csontjaim recsegnek, ropognak,
s nem örülök hatalmas ráncaimnak.

Ki vagyok? Lassan már sejtem,
síromba esett halott testem.
Hamvaimat rögös föld fedi,
s megnyílnak előttem a Mennyország kapui.

Ellentétek

Jó dolog az igazság,
ellentéte a hazugság.
Azzal sokakat becsapsz,
jobb neked, ha igaz maradsz.
A hazugság rossz irányba terel,
az igazság jó emberré nevel.
Ha te is jól cseleksz,
meglátod, nehéz helyzetbe nem kerülhetsz!

Egy falevél fájdalma

Falevélként csüngök az ágon,
mi lesz sorsom, még nem várom.
Hintáztat a szél ide-oda,
testemet a dér marcangolja,
ez a vég közelének jele.
Az Ősz újra megjelent,
menekülnek a madarak,
az állatok elbújnak.
Én meg csak itt lógok tehetetlenül,
hisz minden eljön végül.
Ahogy az Ősz is eljött,
a természet ereje megtört.
Elaludt a testemet tartó fa,
nem törődve a rajta lévő levélhaddal.
Magamra hagyott a tölgy,
s testem fogadja a hideg föld.
„Testvéreim! Mi lett velem?
Ilyen rövid volt az életem?
Ennyi”- érkezett a válasz,
„De jövőre újjá leszek”,
jött, mint egy igaz vigasz.